

Минават Дунава, Плуват (отчаяни, Давят се, С Сафрако и Алтей. Не им позволяват  
 Те ние пак намират брод по-далеч. Завещаат ги при мокрите гълби. Пробират  
 г и . Хубави младежи, богати мъже, красиви девойки ркато наплашен дивеч. Не  
 знаят съдбата си. Хубавите жени и девойки в отделна помещение на кулата  
 Иде Максимин Пребротца с поглед най-богатите и най-красивите. Заповядва  
 да ги оделят. Взема Свинилда при себе си. Мъчи се да я приласкае.

Тя се брани гордо. Той остава все по-дързък. Излиза и заповядва да не  
 влиза никой при него. Тя в смъртна ушлаха. Не смела и решителна.  
 Той се мъчи да я насили. Тя изважда кама от пояса си. Той разярен:  
 - Ах ти, сарматска девойко! С ножа на кръста си опите вие!

Тя замахва с дива смелост, но той извива ръката и я взема ножа. Тя се  
 свива като хищен звяр в ъгъла, ~~извиква~~ решена да се брани докрай.  
 Максимин разгневен пристъпва към нея, дръпва я и съдира дрехата на рамо-  
 то и. Тя забива зъби в ръката му. Той още повече разярен се бори с нея  
 . Тя упорито напруга всички сили в върховно усилие. Той я залява за коси-  
 те и привежда лице към нейното.

Изведнъж вратата се отваря. Максимин се карва, но не я пуца.

Някъкъв глас заповедно отива:

- Не те ли е орам! Пусни жената, Максимин!

Префектътъ сурово прошежда през зъби:

- Не се меси в работите ми, Фравила! Върви си по пътя!

Свинилда усети как изведнъж яките мъжки ~~ръце~~ <sup>лапи</sup> я отпуснаха. Зачу няка-  
 къв бърз тропот, звън на оръжие, Максимин извика от болка и гняв. "аведо  
 се, вдигна шлема си и излезе с глухи закани.

Неповнатият ~~изведнъж~~ <sup>понаесте</sup> коленя си, приотегна шалката на шлема си и  
 помогна на девойката да се вдигне. Но изведнъж тя се прекърши като пречупе  
 но цвете в ръцете му и климна. Смъртна бледност покри страните и.

Изплашен и разгневен, войскаря извика за помощ. Притекоха се някои  
 копреторианци и застанаха смразени, ~~калкатата си~~.

- Бъди поздравен магистер милитум!

Един Попръскаха момичето с вода, докато други тичаха да изпълняват запове-  
 дите на главния инспектор на ~~крепостната отбрана~~ <sup>край дунавската крепостна отбрана</sup>

- Да се престане с часилката над бежанците! Веднага да се освободят  
 задържаните! Никой да не доковва никоя жена! Да се върнат изветите денни  
 предмети! Да се набави веднага храна и оподолон за старците, децата, болните  
 и майките!

Свинилда бавно дойде на себе си. Огледа се и изведнъж с ужас си  
 спомни странния миг. Как завърри очи. След миг един ласкав глас прозвуча  
 край ухото и.

- Не бей се, бедна девойко! Никой няма да ти стори нищо зло. Коя си,